

BRIEFWISSELING.

NOG EEN DUI TSCH OORDEEL OVER ONS.

In een vorige aflevering heb ik den inhoud weergegeven van een stuk van dr. SEYDEL te Berlijn in het *D. med. Wochenschrift* van 17 Juni j.l.. Met opzet heb ik daarbij niet vermeld het naschrift dat de redacteur, prof. SCHWALBE, achter dat stuk heeft meenen te moeten plaatsen.

Met opzet. Want terwijl SEYDEL rustig en objectief waardeerend het nationaal streven der Nederlandsch-voelende Nederlandsche geneesheeren, voor zoover dit in ons *Tijdschrift* tot uiting is gekomen, besproken heeft, ademt het naschrift van SCHWALBE een geheel anderen geest, en spreekt het over dingen die buiten de kolommen van ons *Tijdschrift* geschied zijn.

Een schrijven van dr. DE VRIES REILINGH te Groningen, dat ik hieronder afdruk, noopt mij nu ook dit naschrift van SCHWALBE te vermelden. Het bevat dan een eenigszins arrogant aanloopje, waarin de vermeende „Deutschfeindlichkeit” van enkele Nederlandsche artsen psychologisch ontleed wordt; „Ook in deze zaak spreekt zich de dringende overtuiging uit, dat o zoo vaak in de internationale verhoudingen der volkeren, rasverwantschap in het geheel niets, cultuurgemeenschap weinig, politieke en handelsbelangen(!!!) bijna alles beteekenen”. Voorts wordt op smaakvolle wijze nog even herinnerd aan de „dankbaarheid” welke wij om zooveel redenen tegen Duitschland behoorden te koesteren. Daarop volgt een uitval tegen prof. TREUB. Gedurende de zomervacantie van het vorig jaar heeft een student uit de verzameling gipsafgietsels van de verloskundige kliniek te Amsterdam er een vijftal van kindertjes uitgekozen, op een rijtje gezet en betiteld: „De Pruis in 1814, 1870, 1914, 1915, 1920. Het eerste dier kindertjes (1814) laat het hoofdje diep en deemoedig voorover hangen; het tweede (1870) verheft het eenigszins, het derde en vierde (1914—15) werpen het trots achterover in de nek, het vijfde (1920) is een anencephaal. Die rij gipskindertjes wil dus een plastische geschiedkundige symboliek wezen en zelfs profetische allures aannemen. Elk verstandig mensch zal over deze zaak, met misschien even een glimlach (want zoo bijzonder geestig is ze nu niet) zijn schouders ophalen en zich er niet warmer over maken dan over de legio caricatures van allerlei toon en kleur die in en over de oorlogvoerende landen en daarbuiten zijn opgebloeid. Maar SCHWALBE acht het de moeite waard dit feit, dat hij in de *Chronique Médicale* van 15 Mei j.l. vermeld vindt, met cathedratische zwaarte te verpletteren; hij acht de vijf gipswichtjes niet minder dan een weinig voorname hoon, het Pruisen- en Duitschersdom aangedaan. Op wonderlijke wijze druischt tegen deze zwaarmoedige opvatting in, de uitspraak, dat TREUB de geïncrimineerde jaartal-onderschriften van den student, even als ik mijn uitdrukking „Bieruniversiteiten” wel als een onschuldige grap zullen beschouwen, wat natuurlijk het geval is.

Het naschrift eindigt met het volgende zinnetje: „Wij kunnen het oordeel over deze zaken aan die Nederlandsche geneesheeren overlaten, wier zin voor academische waardigheid nog niet door Duitschershaat vertroebeld is”(!!!).

Als ware het een antwoord op deze aanlokkelijke oproep, komt thans dr. REILINGH te Groningen met het hieronder afgedrukt schrijven.

* * *

Geachte redacteur!

In het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 31 Juli 1915 komt een hoofd-artikel van uw hand voor: „Een Duitsch oordeel over ons”. U haalt daarin, met instemming, een artikel aan van dr. SEYDEL in de *Deutsche med. Wochen-*

schrift van 17 Juni 1915, terwijl u er terecht op wijst, met welk een fijne intelligentie dr. SEYDEL den strijd in het *Tijdschrift* heeft behandeld en verzacht.

Het is niet mijn plan met u te gaan redetwisten over de denkbeelden in uw artikel ontvouwd; mij lijkt een vreedstijd een beter tijd om tot een oplossing te komen over de kwestie: moeten wij naar het nationale of naar het internationale streven.

Maar, waar ik wel even tegen op komen wil, is, dat u het geheele, rustige en waardige, naschrift van den redacteur SCHWALBE verzwijgt. En daarin staat toch voor ons, Nederlanders, een ernstige beschuldiging. SCHWALBE zegt in de *Chronique Médicale* van 15 Mei 1915 gelezen te hebben, dat in de kliniek van prof. TREUB voor het onderwijs vijf moulages van misgeboorten gebruikt worden, waarvan de voet „par un loustic” met de opschriften: „De Pruis in het jaar 1813, 1870, 1914, 1915, 1920” versierd zou zijn. De laatste moulage zou een anencephalus voorstellen. Prof. TREUB zou „die Güte gehabt” hebben deze onderschriften van een „jeune et spirituel étudiant” zelf uit te leggen aan den korrespondent van de *Chronique Médicale*.

De vraag mag gedaan worden: is dit alles waar? Zoo neen, — wat ik hoop —, dan had dat toch wel even vermeld mogen worden.

En zoo ja, dan past ons, omdat dit feit dan gebeurd is aan een Nederlandsche universiteit en bij een Nederlansch geneesheer, een open en flink protesteeren tegen deze en soortgelijke plumpe en geesteloze beledigingen en een afwijzen van elke mede-verantwoordelijkheid daarvoor.

En wanneer wij eenmaal de aandacht schenken aan een artikel van over de grenzen, dan mogen wij niet slechts die dingen aanhalen, die ons aanstaan, en mogen wij een voor ons allen zoo beschamend feit niet doodzwijgen, maar moeten wij, hoe wij overigens ook gezind zijn, ronduit ons leedwezen over het gebeuren van iets dergelijks betuigen.

Met de meeste hoogachting, mijnheer de redacteur,

Uw dw.

Groningen, 2 Augustus 1915.

D. DE VRIES REILINGH.

* * *

Aan wat ik hierboven als inleiding neergeschreven heb, behoef ik naar aanleiding van dr. REILINGH's briefje slechts weinig toe te voegen. En dat weinige is een uiting van verbazing. Dat iemand als SCHWALBE gewichtig doet en oreert over handelsbelangen (!) als grondslag van vermeende anti-duitsche gevoelens bij Nederlandsche artsen laat mij koud, maar, dat een Nederlansch arts dergelijke zotteklap „waardig” noemt, verwondert mij wel eenigszins.

En voorts de gipskindertjes van prof. TREUB. Ook hier; dat een volbloed Pruis in deze dagen het beetje zin voor humor verloren heeft en olympisch gaat doen wanneer hij een caricatuur van zich zelf ontdekt, begrijp ik. Maar, dat dr. DE VRIES REILINGH wien deze zaak niets aangaat, hier ook al een borst over gaat opzetten, lijkt mij toch wel een beetje er naast. Ik betwijfel niet, of dr. REILINGH bezit een uiterst fijnbesnaard verantwoordelijkheidsgevoel, maar drijft hij dit niet wat ver, als hij in SCHWALBE's toornen over het anencephale gips-Pruisje van 1920 een voor ons allen beschamend feit, een „ernstige beschuldiging van ons Nederlanders” (!) ziet en vooral wanneer hij vreest mede aansprakelijk te worden gesteld voor daden van prof. TREUB?

Lienden, 6 Augustus 1915.

G. VAN RIJNBEEK.